

funnet, men jeg har kun sagt, at Billighed talte derfor, og det forekommer mig heller ikke, at der fra den ærede Ministers Side er sagt, at det ikke kunde være billigt, at hun fik dette ringe Tillæg.

Der er noget Ukjært ved det omhandlede Tilskud til Livrentekassen, som man ikke har kunnet faae rigtigt oplyst, uagtet der flere Gange har været Spørgsmaal derom, og det er Grunden til, at jeg heller ikke her har kunnet oplyse dette; men forøvrigt har jo Sagen tidligere været for her i Thinget, og derfor har jeg heller ikke antaget, at det var saa betænkelig en Sag at bringe Forslaget frem til 3die Behandling, isærdeleshed da den angaaer en saa høist ubetydelig Sum, som for Kongeriget Danmarks Vedkommende er $\frac{1}{2}$ af 20 Rd. om Aaret. Jeg troer, at der fra alle Sider er en Velvillie for denne Sag, og det vilde være besynderligt, om den Conflict, der her er opstaaet mellem Ministeriet og enkelte Rigsdagsmænd med Hensyn til en ganske anden Pension, skulde komme til at skade denne trængende og værdige Enkes Sag. Jeg vil derfor indstændig bede, at man vil vedtage dette Forslag.

Tscherning: Jeg synes ikke, jeg har hørt Noget, end ikke den ærede Minister selv, gjøre nogen Paastand imod at stemme for disse 20 Rd.; men jeg har kun hørt den ærede Minister gjøre opmærksom paa, hvad jeg troer han var nødt og fuldt beføiet til at gjøre opmærksom paa, at nemlig denne Sag tidligere havde ligget til Afgjørelse for Ministeriet, og at der var steet en formel Afgjørelse, som gif i en anden Retning, og som han ikke kunde undlade at have Opmærksomheden henvendt paa. Da det er mig, der fra Begyndelsen har bragt denne Sag paa Bane her i Rigsdagen, saa skal jeg ogsaa meddele de Oplysninger, som slutte sig dertil. Det er ganske vist, at Bevæggrunden til tidligere at nægte disse 20 Rd., som er Forfjellen mellem den Pension, der er tillagt Lieutenant Lorengens Enke, i Sammenligning med den, der er tillagt andre Reserveofficerers Enker, som er 80 Rd.,

uanset Børnene paa begge Sider, var den, at der meente man, strax ved Mandens Død skulde være indbetalt, jeg troer fra Krigsministeriets Kasse, til Livrenteforsørgelses-Selskabet en Sum af 700 Rd., for at erstatte, hvad der endnu manglede i det Tilskud, der skulde skee, for at Enken kunde komme til at nyde fulde 150 Rd., som var den Sum, for hvilken Manden havde ønsket at forskaffe sit Liv imod en vis bestemt aarlig Udbetaling. Renten af disse 700 Rd., anslaaet til 28 Rd., har man tænkt sig afdraget i hendes Pension og paa den Maade meent, at hun, ved at faae 60 Rd., fik endogsaa mere end Enken efter en Mand, som havde staaet i en lignende Stilling, naar denne fik 80 Rd. Jeg har hørt af flere, som senere have undersøgt den samme Sag, at de aldrig nøiagtigt have kunnet komme paa Spor efter, hvorledes dette forholdt sig, og jeg for mit Vedkommende har heller ikke været istand til fuldstændig at komme paa Spor derefter, og jeg troer, at vi slutte Sagen allerbedst, ved at votere disse 20 Rd. med en Slags bona manu, som en Slags Velvillie, uanset om det er det ene Rette eller ikke.

Finantsministeren: For at der ingen Tvivl skal være tilstede, skal jeg gjentagende erklære, at jeg ikke modsætter mig denne Forøgelse, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det vistnok ikke er den rette Maade at behandle lignende Art af Sager paa; der bør vistnok være tilstrækkelige Oplysninger tilstede fra den competente Autoritet, naar Sagen fremkommer her til Afstemning.

Monrad: Finantsudvalget indrømmer fuldkommen Rigtigheden af den ærede Finantsministers Bemærkninger. Imidlertid har denne Sag bestjæftiget Finantsudvalgets Medlemmer saameget, at man allerede af denne Grund ikke kan Andet end ønske, at man fik Ende paa denne Sag, som i en Arrække har været Gjenstand for Forhandling.

Da ingen flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved